

❖ ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΩΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΦΥΛΗΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ
«ΑΓΙΟΣ ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ Ο ΕΛΕΗΜΩΝ»

- Έδρα: Πατρῶν 12, Κολωνός Ἀθηνῶν
E-mail: agiosfilaretos@yahoo.gr

Διευρύνονται τὰ ὅρια τῆς προσφορᾶς καὶ μαρτυρίας μας

Σημαντικὴ Διάλεξη γιὰ τὴν Οἰκογένεια στὸν Δῆμο Φυλῆς

ΜΕ ΤΗΝ ΧΑΡΙ τοῦ Θεοῦ, τὸ μεσημέρι τῆς Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ, 19.5/1.6.2008, δόθηκε μία σημαντικὴ **Διάλεξη** στὸ Δημαρχεῖο Φυλῆς ἀπὸ τὴν προσκεκλημένη Πρεσβυτέρα Βαρβάρα Μεταλληνοῦ, θεολόγο-φιλόλογο, μὲ θέμα: «**Οἰκογένεια: Ἀγαπητικὴ Συνάντηση Προσώπων**».

Ἡ ἐπίκαιρη αὐτὴ **Διάλεξη** συνδιοργανώθηκε ἀπὸ τὸν Σύλλογο Γυναικῶν Δήμου Φυλῆς καὶ ἀπὸ τὸν Φιλανθρωπικὸ Σύλλογο Γυναικῶν «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων».

Ἡ Αἴθουσα τοῦ Δημαρχεῖου ἦταν κατάμεστη κυρίως ἀπὸ γυναῖκες. Παρέστησαν μεταξύ ἄλλων ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτῆς τοῦ ἀσθενοῦντος Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, καὶ οἱ Δημοτικοὶ Σύμβουλοι κ. Βασίλειος Γκόλτσιος καὶ κ. Βασίλειος Τσούτσουρας.

Στὸ Προεδρεῖο ἦταν ἡ Ὁμιλήτρια κ. Βαρβάρα Μεταλληνοῦ, ἡ κυρία Ἰωάννα Τσεβᾶ, Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου Γυναικῶν Δήμου Φυλῆς, ἡ κυρία Εἰρήνη Ἀρχοντοῦλη, Πρόεδρος τοῦ Συλλόγου «Ἅγιος Φιλάρετος», ἡ

ὁποία μὲ μία ἐμπειριστα-
τωμένη Εἰσήγηση παρουσίασε τὴν Ὁμιλήτρια, ἡ κυρία Ἰωάννα Σπυρίδωνος-Πίνη, Δημοτικὸς Σύμβουλος, Πρόεδρος Παιδικοῦ Σταθμοῦ Φυλῆς καὶ Ὑπεύθυνη Γραφείου Κοινωνικῆς Ἀλληλεγγύης, καὶ ὁ κ. Ἀναστάσιος Ἀραμπατζίδης, Δημοτικὸς Σύμβουλος.

Ἡ Ὁμιλήτρια μὲ πολλὴ γλαφυρότητα ἀνέπτυξε τὸ θέμα τῆς σὲ τέσσερις ἐνότητες: **α)** Σχέσεις μεταξύ τῶν συζύγων, **β)** Σχέσεις γονέων-παιδιῶν, **γ)** Συνάντηση τριῶν γενεῶν, **δ)** Συνάντηση μὲ τοὺς «ἄλλους». Τονίσθηκε ὅτι ἡ βάση τῶν ὑγιῶν σχέσεων μέσα στὴν οἰκογένεια θεμελιώνεται σὲ ἀξίες καὶ θεσμοὺς ποὺ ἔφερε μὲ τὴν Ἐνανθρώπησή Του ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ στὸν κόσμον καὶ οἱ ὁποῖες βιώθηκαν στὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοσή μας. Τὸ πλήρες κείμενο τῆς Ὁμιλίας δημοσιεύεται ἐν συνεχείᾳ.

Οἱ ὀρθῆς καὶ προσεγμένες θέσεις τῆς Ὁμιλήτριας ἔγιναν δεκτὲς μὲ ἐνθουσιασμό ἀπὸ τὸ πυκνὸ ἀκροατήριον. Μετὰ τὴν **Διάλεξη**, ἐνδιαφέροντα σχόλια καὶ εὐστοχες τοποθετήσεις ἔγιναν ἀπὸ τὸν Θεοφιλέστατον Ἐπίσκοπον κ. Κυπριανὸν καὶ τὸν Καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Βασίλειον Γαϊτάνη, δόθηκαν δὲ ὑποσχέσεις ὅτι ἡ γόνιμη συνεργασία τῶν δύο Συλλόγων θὰ συνεχισθεῖ μὲ πρόγραμμα Διαλέξεων, τὸ ὁποῖο θὰ ἰσχύσει ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο Φθινόπωρον.

Ἐπρόκειτο γιὰ μίαν ἐπιτυχεῖν Ἐκδήλωση, ἡ ὁποία σὺν τοῖς ἄλλοις κατέδειξε τὶς δυνατότητες συνεισφορᾶς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης καὶ ἐν γένει τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς, μέσῳ τῶν Φιλανθρωπικῶν Φορέων τῆς, σὲ ποικίλους τομεῖς τοῦ κοινωνικοῦ γίγνεσθαι.

Οικογένεια: Ἀγαπητική Συνάντηση Προσώπων

Οἱ σχέσεις τῶν μελῶν τῆς Οἰκογένειας

Βαρβάρα Καλογεροπούλου-Μεταλληνοῦ
Δρ. Θεολογίας-Πτυχ. Φιλολογίας

Μὲ τὴν ἔναρξιν τῆς τρίτης μεταχριστιανικῆς χιλιετίας, πού ἡ ἀνθρωπότητα ὀδηγεῖται πρὸς τὴν παγκοσμιοποίηση –σὲ νέα σκληρότερη καὶ πιὸ ὑπουλή μορφή ὀλοκληρωτισμοῦ καὶ ἀπροκάλυπτης ἐπιβολῆς τοῦ «δικαίου τῶν ἰσχυρῶν»– πανάρχαιοι θεσμοὶ καὶ πανανθρώπινες ἀξιότητες ἀναθεωροῦνται, ἀμφισβητοῦνται ἢ καὶ ἀπορρίπτονται. Ἀνάμεσά τους καὶ ὁ θεόδοτος θεσμὸς τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας.

Ἔτσι δὲν εἶναι λίγοι σήμερα ἐκεῖνοι, πού ἀρνοῦνται ἢ καὶ ἀπορρίπτουν τὴ μορφή τῆς Οἰκογένειας, ὅπως οἱ αἰῶνες τὴν γνώρισαν καὶ ἰδιαίτερα, ὅπως ὁ χριστιανικὸς κόσμος τὴν βίωσε «ὡς κατ' οἶκον ἐκκλησία», ὡς σύναξη δηλαδὴ ἰσοτίμων προσώπων, πού συνδέονται μεταξύ τους ἄρρηκτα μὲ τὴ θυσιαστικὴ ἀγάπη, κατὰ τὸ πρότυπο τῆς ἀταξικῆς κοινωρίας ἀγάπης τοῦ τριαδικοῦ μας Θεοῦ.

Καὶ ἐπισημῶς πλέον καὶ ἀπὸ πλευρᾶς νομοθεσίας ἔχουν ἀναγνωριθεῖ οἱ νέες αὐτὲς μορφές γάμου καὶ οἰκογένειας. Ἔτσι γίνονται δεκτὲς οἱ «ἐλεύθερες συμβιώσεις», οἱ ὁποῖες ἀποβλέπουν στὴν πρόσκαιρη ἀπόλαυση, χωρὶς δεσμεύσεις καὶ οἰκογενειακὲς ὑποχρεώσεις. Ἐπίσης, πολλοὶ δημιουργοῦν τὶς λεγόμενες «μονογονεϊκὲς οἰκογένειες» –κυρίως εἶναι πρακτικὴ τῶν γυναικῶν–, ἀρνούμενοι τὴν συζυγία καὶ τὴν παρουσία τοῦ ἄλλου γονέα στὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ τους. Καὶ ἀκόμη –τραγικὰ προκλητικὴ– δημιουργεῖται καὶ καλύπτεται καὶ νομοθετικὰ ἢ ὁμοφυλόφιλη οἰκογένεια, «κοινωνικὲς ἐνώσεις» χαρακτηρίζονται, ὅπου ὁμοφυλόφιλα ζευγάρια υἰοθετοῦν ἢ κυρίως μέσῳ τῆς τεχνητῆς γονιμοποίησης ἀποκτοῦν παιδιὰ καὶ σχηματίζουν ἔτσι μιὰ ἀφύσικη καὶ παθολογικὴ οἰκογένεια.

Ὅλες αὐτὲς οἱ παραχαραγμὲνες μορφές οἰκογένειας, καθὼς καὶ ἡ μείωσις τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης, ἀντίθετα δὲ ὁ ὑπερτονισμὸς τοῦ ἀτομικοῦ συμφέροντος, κλονίζουν τὸν οἰκογενειακὸ θεσμὸ καὶ προμηνύουν βαρῦτατη δυσλειτουργία τῆς προσωπικῆς, οἰκογενειακῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς.

Ὁ γάμος ὅμως καὶ ἡ οἰκογένεια θεσμοθετημένος μέσα στὸν κῆπο τῆς Ἐδέμ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεό, ἀποβλέπει στὴν κοινωνία τῆς ἀγάπης τῶν συζύγων, νοσηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν αὐτοπροσφορὰ καὶ τὴν αὐτοπαράδοση στοῦ ἀγαπώμενο πρόσωπο καὶ μέσω αὐτοῦ πρὸς τὰ παιδιά καὶ τὰ ἄλλα συγγενικά πρόσωπα, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ προσέγγιση τῶν σχέσεων τῶν μελῶν τῆς οἰκογένειας ἀπὸ ἐμᾶς γίνεται ἔχοντας ὡς πυξίδα τὴν αἰώνια φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας μας —τις περισσότερες φορές διαμετρικὰ ἀντίθετη ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ «κόσμου»— καὶ τὴν διαιώνια παράδοση τοῦ Γένους μας. Ἡ ἴδια δὲ ἡ ζωὴ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ ἑλληνορθόδοξη πορεία τοῦ Ἑθνους μας, ἐκτὸς πολλῶν ἄλλων, σφυρηλάτησε καὶ τὴν ὑγιή δομὴ τῆς οἰκογένειας, ἡ ὁποία στοῦ πέρασμα τῶν αἰῶνων ἀνέδειξε «νέφος» ἡρώων, μαρτύρων καὶ ἀγίων, ἐνῶ, ἀντίθετα, οἱ παραχαραγμένες νέες μορφὲς γάμου καὶ οἰκογένειας δημιουργοῦν ψυχικὰ καὶ σωματικὰ ἐρείπια.

Οἱ σχέσεις μεταξύ τῶν συζύγων

Εἶναι διαπιστωμένο ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ζωὴ, ὅτι οἱ πιὸ στενὲς ἀνθρώπινες σχέσεις δημιουργοῦνται μέσα στὴν οἰκογένεια. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ γάμος χρειάζεται ἀνθρώπους, ποὺ διαθέτουν τὸ χάρισμα τῆς αὐτοπροσφορᾶς καὶ τῆς θυσίας. Οἱ ἐγωπαθεῖς καὶ φίλαυτοι, ἐκεῖνοι ποὺ διεκδικοῦν μόνο δικαιώματα, εἶναι ἀκατάλληλοι νὰ βιώσουν στὴ γνησιότητά του τὸ μυστήριον τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογένειας. Γιατὶ στὸν χριστιανικὸ γάμο ὁ ἕνας ἐκδαπανᾷ τὰ πάντα χάρι τοῦ ἄλλου καὶ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας **ἐκούσια** ἐπιλέγουν νὰ ὑπηρετεῖ-διακονεῖ, μὲ ἀνιδιοτέλεια, τὸ ἕνα τὸ ἄλλο, νὰ θυσιάζεται τὸ ἕνα γιὰ τὸ ἄλλο. Τὰ πάντα νὰ εἶναι κοινὰ καὶ ἡ ἀμοιβαιότητα καὶ τρυφερότητα νὰ συνδέει τοὺς συζύγους.

Γράφει χαρακτηριστικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Δίδαξε τὴ γυναῖκα σου, ποτὲ νὰ μὴ λέει “δικό μου, δικό σου”. Καὶ ποτὲ μὰ μὴ τὴν φωνάζεις ἀπλῶς, ἀλλὰ μὲ φιλοφροσύνη, μὲ ἐκτίμηση, μὲ ἀγάπη. Νὰ τὴν τιμᾷς καὶ δὲν θὰ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὴν τιμὴ τῶν ἄλλων... Νὰ προτιμᾷς ἀπὸ ὅλα αὐτὴν... καὶ νὰ τὴν ἐπαινεῖς πολὺ».

Καὶ συνεχίζει:

«Θέλεις νὰ ὑπακούει σὲ σένα ἡ γυναῖκα σου, καθὼς ἡ Ἐκκλησία στὸν Χριστό; Φρόντιζε καὶ σὺ αὐτήν, ὅπως ὁ Χριστὸς φροντίζει τὴν Ἐκκλησία... Βέβαια τὸν μὲν ὑπηρετῆ θὰ μπορέσει κανεὶς νὰ τὸν παρεμποδίσει μὲ τὸν φόβο, μᾶλλον δὲ οὔτε

ἐκείνον, γιατί γρήγορα θὰ ἐγκαταλείψει τὴν προσπάθεια αὐτή. Τὴν σύντροφο ὅμως τῆς ζωῆς σου, τὴν μητέρα τῶν παιδιῶν σου, τὸ θεμέλιο κάθε εὐφροσύνης, δὲν πρέπει νὰ δεμεύουμε μὲ φόβους καὶ ἀπειλές, ἀλλὰ μὲ ἀγάπη καὶ καλὴ διάθεση. Γιατὶ ποιὸς σύνδεσμος ὑπάρχει, ὅταν ἡ γυναῖκα τρέμει τὸν ἄνδρα της; Ποιά ἡδονὴ θὰ ἀπολαύσει ὁ ἴδιος ὁ ἄνδρας, ὅταν ζῆ μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ τῆς συμπεριφέρεται ὡς δούλη καὶ ὄχι ὡς ἐλεύθερη;...».

(Ὁμιλία Κ', στὴν πρὸς Ἐφεσίους 5,22-6,8)

Τὸ ἴδιο φυσικὰ ἰσχύει καὶ γιὰ τὴ σύζυγο πρὸς τὸν σύζυγο.

Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ νοσηματοδοτεῖ τὴν συζυγικὴ σχέση, ἡ ὁποία εἶναι σχέση ἰσοτιμίας καὶ ὀλοκληρωτικῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἑνὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Στὴν ἀμοιβαία αὐτὴ συνεργασία τῶν συζύγων ὀφείλει καθένας νὰ ἐνδιαφέρεται περισσότερο γιὰ τὸν ἄλλον, παρὰ γιὰ τὸν ἑαυτό του.

Γράφει καὶ πάλι ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

*«Τίποτε ἄς μὴν εἶναι στὴ γυναῖκα **τιμιώτερο** ἀπὸ τὸν ἄνδρα της καὶ τίποτε στὸν ἄνδρα **προσφιλέστερο** ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Αὐτὸ συγκροτεῖ ὅλο τὸν κόσμο. Τότε ὁ ἄνδρας προσφέρει τὸν ἑαυτό του στὴν σύζυγό του καὶ ἡ γυναῖκα ἀνταποκρίνεται μὲ ταπείνωση στὴν ἀγάπη του αὐτῆ».*

(Στὸ ἴδιο)

Εἶναι δὲ χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πού μᾶς ἔχει χαρίσει, μὲ θαυμάσιο τρόπο, ὅλη τὴν περὶ γάμου θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας (Ἐφεσίους 5, 22-33), δὲν ζητᾶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες νὰ «ὑποτάσσουν» τὶς γυναῖκες τους, ἀλλὰ ζητᾶ οἱ γυναῖκες νὰ ὑποτάσσονται μὲ τὴ θέλησή τους σ' αὐτούς, ὅταν φυσικὰ οἱ σύζυγοι εἶναι φορεῖς τοῦ χριστιανικοῦ μηνύματος. Ἀλλὰ συγχρόνως στὴν ἐκούσια ὑποταγὴ τῆς γυναῖκας ἀντιστοιχεῖ ἡ θυσιαστικὴ ἀγάπη τοῦ ἄνδρα.

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀνάγει καὶ παρομοιάζει τὶς σχέσεις ἀνδρα-γυναίκας μέσα στὸν γάμο, μὲ τὸν σύνδεσμο Χριστοῦ καὶ Ἐκκλησίας. Τὴν ἐμπειρία τῆς ἀπειρης ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα προσφέρει ὁ Ἀπόστολος ὡς πρότυπο γιὰ τὶς σχέσεις τῶν χριστιανῶν συζύγων. Μέσα σ' αὐτὸν τὸν σύνδεσμο τῆς ἀγάπης οἱ σύζυγοι ἐνώνονται, χωρὶς νὰ χάνουν τὴν «ταυτότητά» τους καὶ χωρὶς νὰ καταλύεται ἡ προσωπικὴ τους ἐτερότητα. Παρὰ τὶς ἀτέλειες τῶν συζύγων ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τοὺς ἐνισχύει, ὥστε νὰ διώνουν μὲ συνέπεια τὴν συζυγικὴ ζωὴ μέσα στὸ πνεῦμα τῆς ἀλληλοκατανόησης καὶ ὑπομονῆς. Ἔτσι καταφέρνουν νὰ ξεπερνοῦν κά-

θε κατάσταση σύγκρουσης και διαχωρισμοῦ, πού προέρχεται ἀπὸ τὶς ἀδυναμίες, τὶς ὁποῖες ὁ καθένας ἐκ φύσεως κουβαλεῖ. Τὸ προπατορικό ἀμάρτημα πού ἀποκορυφώνεται ὡς ἐγωϊσμός, πολλές φορές ἀναδύεται. Ἄλλὰ οἱ πιστοὶ σύζυγοι γνωρίζουν νὰ ἀγωνίζονται κατὰ τῶν παθῶν καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ τους καὶ μαθαίνουν νὰ βιώνουν τὴν σταυρωμένη ἀγάπη, νὰ σηκώνει δηλαδή ὁ ἕνας τὸν σταυρὸ τοῦ ἄλλου. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία μας, κατὰ τὴν τέλεση τοῦ Μυστηρίου τοῦ γάμου, μᾶς ἐνθυμίζει καὶ τὴν θυσιαστικὴ-μαρτυρικὴ διάσταση τῆς συζυγικῆς ζωῆς, ὅταν π.χ. ψάλλει τὸ γνωστὸ τροπάριο: «Ἅγιοι μάρτυρες οἱ καλῶς ἀθλήσαντες καὶ στεφανωθέντες...», τὸ ὁποῖο ψάλλεται σὲ ἐορτὴ μάρτυρα. Μᾶς ὑπενθυμίζει δηλαδή, **ὅτι ἡ ζωὴ κερδίζεται, ὅταν νεκρώνεται ὁ ἀτομισμὸς καὶ ἡ φιλαυτία.** Οἱ πιστοὶ στὸν Χριστὸ σύζυγοι γνωρίζουν νὰ τιθασεύουν κάθε ἐγωκεντρικὴ ἐπιθυμία, ἡ ὁποία ζητεῖ «τὰ ἑαυτῆς» καὶ ὑποτάσσονται ὁ ἕνας στὴν διακονία τοῦ ἄλλου, ἀποβλέποντας στὴν κοινὴ προκοπὴ καὶ πνευματικὴ τους πρόοδο.

«Τίποτε δὲν ἐνώνει τόσο τὴ ζωὴ μας, ὅσο ὁ ἔρωτας τοῦ ἄνδρα πρὸς τὴν γυναῖκα του,.. ὑπὲρ αὐτοῦ παραδίδουν καὶ τὴν ζωὴ τους...»,

γράφει καὶ πάλι ὁ ἱερός Χρυσόστομος (Στὸ ἴδιο).

Ἔτσι καὶ αὐτὴ ἡ ἐρωτικὴ σχέση γίνεται ὑπηρετικὴ τῆς ψυχοσωματικῆς ἐνότητος καὶ τῆς διάθεσης ἀλληλοπροσφορᾶς τῶν συζύγων. Τὸ σῶμα δὲν χρησιμοποιεῖται σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ κατόχου του, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὶς ἀπαιτήσεις τῆς ἀγάπης τους.

Ὁ Ἄπ. Παῦλος γράφει σχετικὰ στοὺς Κορινθίους:

«Στὴν γυναῖκα του πρέπει ὁ ἄνδρας ν' ἀποδίδει τὸ συζυγικό του χρέος, τὸ ἴδιο καὶ ἡ γυναῖκα στὸν ἄνδρα της. Ἡ γυναῖκα δὲν ἐξουσιάζει τὸ σῶμά της ἢ ἴδια, ἀλλὰ ὁ ἄνδρας της. Παρόμοια καὶ ὁ ἄνδρας δὲν ἐξουσιάζει τὸ σῶμά του ὁ ἴδιος, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα του. Μὴ στερεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, παρὰ μόνο πρόσκαιρα καὶ ἔπειτα ἀπὸ κοινὴ συμφωνία γιὰ νὰ ἀφοσιωθεῖτε στὴ νηστεία καὶ στὴν προσευχὴ. Μετὰ ὅμως πρέπει πάλι νὰ σμίγεται γιὰ νὰ μὴν πέφτετε σὲ πειρασμοὺς τοῦ σατανᾶ ἐξ αἰτίας τῆς ἀδυναμίας σας». (Α΄ Κορ. 7, 3-5)

Εἶναι δὲ χαρακτηριστικό, ὅτι εὐχεται καὶ ἡ Ἐκκλησία στοὺς νεονύμφους, κατὰ τὴν τέλεση τοῦ Μυστηρίου τοῦ γάμου, νὰ ὑπάρχει καὶ σ' αὐτὴ τὴν πτυχὴ τῆς συζυγικῆς ζωῆς ἀλληλοκατανόηση καὶ ἀλληλοσεβασμός, ὅταν π.χ. παρακαλεῖ τὸν Τριαδικὸ Θεό, λέγοντας:

«Δώρησαι αὐτοῖς... ὁμόνοιαν ψυχῶν τε καὶ σωμάτων...».

Σὲ μιὰ τέτοια ἀγαπητικὴ σχέση κανένα περιθώριο γιὰ μοιχεία δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει καὶ γίνεται πραγματικότητα καὶ ἡ θέση τοῦ Ἄπ. Παύλου:

«τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος».

Τὸ διαζύγιο, χριστιανικά, εἶναι ἔκπτωση τοῦ ἀνθρώπου στὴ μοναξιά καὶ φιλαυτία, στὸν ἀτομοισμὸ καὶ τὴν ἐγωπάθεια. Δείχνει τὴν ἀποτυχία τοῦ ἀνθρώπου νὰ κατανοήσει καὶ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν ἄλλο κάτω ἀκόμη καὶ ἀπὸ δύσκολες συνθήκες. Φανερώνει ἀκόμη ἀδυναμία προσφορᾶς τῆς ἀπροϋπόθετης ἀγάπης, τῆς ἀγάπης δηλαδή, ποὺ δὲν ζητεῖ «τὰ “ἐαυτῆς”, ἀλλὰ τὰ τοῦ “ἑτέρου”».

Παρ’ ὅλα αὐτὰ θὰ συμβουλευεῖς ὁ Ἄπ. Παῦλος:

«Σὲ περίπτωση ὅμως, ποὺ ὁ μὴ χριστιανὸς θέλει νὰ χωρίσει, ἅς χωρίσει. Σὲ τέτοια θέματα δὲν δεσμεύεται ὁ χριστιανὸς ἢ ἡ χριστιανή. Ὁ Θεὸς σᾶς ἔχει καλέσει γιὰ νὰ ζεῖτε εἰρηνικά».
(Α΄ Κορ. 7, 15)

Μέσα στὴν οἰκογένεια, λοιπόν, ἀπαραίτητα πρέπει νὰ βασιλεύει ἡ εἰρήνη, ἐπειδὴ ἡ ἀντίθετη κατάσταση, καυγάδες, ἀναστάτωση, ἀσυνεννοησία, γίνονται αἰτία αὔξεσης τοῦ μίσους καὶ τῆς ἔχθρας μεταξὺ τῶν συζύγων καὶ δυσάρεστης, πολλὲς φορὲς δὲ καὶ καταστροφικῆς, ἐπίδρασης στὰ παιδιά, ποὺ ἐκδηλώνεται στὴν ὅλη ψυχοσωματικὴ ἀνάπτυξή τους.

Σχέσεις Γονέων – Παιδιῶν

Προέκταση τῆς ἀγάπης τῶν συζύγων ἀποτελεῖ ἡ τεκνογονία. Ἡ γέννηση παιδιῶν ἐκφράζει τὴν ἔξοδο τοῦ ζευγαριοῦ ἀπὸ τὴ δική τους σχέση ἀγάπης καὶ τὴν εἴσοδό τους στὴν κοινωνία τῶν πολλῶν. Μὲ τὴν τεκνογονία ἡ ἀγάπη τῶν γονέων διευρύνεται καὶ προσφέρει στὸν κόσμον καινούριους «πολίτες τ’ οὐρανοῦ».

Ἡ ιδιότητα τοῦ γονέα –εἶναι ἀποδεδειγμένο– προσφέρει τὴν πιὸ μεγάλη καὶ διαρκὴ εὐτυχία, ποὺ ἔχει νὰ προσφέρει ἡ ζωὴ. Φυσικὰ ἢ Ἐκκλησία δὲν ἐνδιαφέρεται μόνο γιὰ τὴ βιολογικὴ γέννηση παιδιῶν, ἐνδιαφέρεται συγχρόνως καὶ πρωτίστως καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀναγέννησή τους. Γι’ αὐτὸ εὐχεται καὶ τὴν «καλλιτεκνίαν» στοὺς νεονύμφους, γεγονός ποὺ ἀπαιτεῖ σωστὴ ἀγωγή ἐκ μέρους τῶν γονέων, ἀλλὰ καὶ γνήσια βίωση τῆς ἀληθινῆς συζυγίας. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, πολλὲς φορὲς, θὰ τονίσει:

«οὐ τὸ τεκνοποιεῖν, ἀλλὰ τὸ τεκνοτροφεῖν ποιεῖ τοὺς γονέας».

Καὶ κατ' ἀρχὰς ὁ ἐρχομὸς ἐνὸς παιδιοῦ στὴ ζωὴ πρέπει νὰ εἶναι καρπὸς ἐπιθυμίας καὶ ἀγάπης, γεγονός πού ἐπηρεάζεται εὐεργετικά τὸ ἔμβρυο καὶ τὴν ὅλη ἀνάπτυξη τοῦ ἀνθρώπου. (Οἱ νέες μέθοδοι γέννησης ἐνὸς παιδιοῦ, πού ἡ πρόοδος τῆς Βιοτεχνολογίας προσφέρει, πρέπει νὰ ἀντιμετωπίζονται ἀπὸ τοὺς πιστοὺς μὲ σκεπτικισμό καὶ μετὰ ἀπὸ γνώση γύρω ἀπὸ τὶς πρακτικὲς πού χρησιμοποιοῦνται). Οἱ γονεῖς, εἶναι ἀπαραίτητο, ὀφείλουν νὰ δημιουργοῦν μιὰ εἰρηνικὴ καὶ ἀγαπητικὴ ἀτμόσφαιρα μέσα στὴν οἰκογένεια, ἐπειδὴ ἔτσι ἐξασφαλίζεται ἡ σταθερότητα καὶ ἀσφάλεια στὸν νέο ἄνθρωπο, προϋπόθεση ἀναγκαία γιὰ νὰ προχωρήσει σιγὰ-σιγὰ στὸν ἀδέβαιο κόσμο τῶν ἐνηλίκων.

Ἡ σχέση γονέων-παιδιῶν ὀφείλει νὰ μιμεῖται τὴν σχέση Θεοῦ Πατρὸς καὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ εἶναι δηλαδὴ ἀφ' ἐνὸς προσφορὰ ἀγάπης καὶ ζωῆς, ἀφ' ἑτέρου πλήρης ἀνταπόκριση σὲ αὐτὴ τὴν ἀγάπη. Ἔτσι οἱ γονεῖς ὀφείλουν νὰ θυσιάζονται γιὰ τὰ παιδιά τους, χωρὶς αὐτὸ νὰ σημαίνει ἐκδηλώσεις καὶ πρακτικὲς παθολογικῆς ἀγάπης καὶ ὑπερπροστασίας. Ἄλλ' οὔτε πάλι ἐπιτρέπεται νὰ φέρονται τυραννικὰ ἀπέναντί τους, ἀλλὰ νὰ εἶναι πηγὴ ἀγάπης καὶ αὐτοπροσφορᾶς, μὲ σύγχρονο σεβασμὸ τῆς προσωπικότητος τοῦ παιδιοῦ. Ἡ τιμωρία, ἰδιαίτερα ἡ σωματικὴ, εἶναι πάντοτε βλαβερὴ στὰ παιδιά. Καὶ δυστυχῶς τὸν ἄχαρο αὐτὸ ρόλο οἱ περισσότερες μητέρες, κακῶς, τὸν ἀναθέτουν, ὡς καθήκον, στὸν πατέρα.

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ ἢ καλύτερα τοῦ φιλεῦσπλαγχνου πατέρα, νομίζω, ὅτι δίνει ἄριστο παράδειγμα πατρικῆς καὶ γενικῆς γονεϊκῆς συμπεριφορᾶς: σεβασμὸς δηλαδὴ τῆς ἐλευθερίας τοῦ παιδιοῦ καὶ τῶν ἐπιλογῶν του, ἔστω καὶ ἂν εἶναι βεβαιότατη ἢ ἀποτυχία του. Ἀφοῦ ἐξαντλήσουμε, μὲ τὸν διάλογο, κάθε δυνατότητα νὰ μεταπεισθεῖ, τότε τὸ ἀφήνουμε «νὰ πάθει γιὰ νὰ μάθει», προσευχόμενοι ὅμως τὸ πάθημα νὰ εἶναι τόσο, ὅσο νὰ μπορεῖ νὰ θεραπευθεῖ. Ἰδιαίτερα ὅμως ἔχουμε, μὲ πολλοὺς τρόπους, δείξει στὸ παιδί μας, ὅτι πάντοτε ὑπάρχει γι' αὐτὸ ἀνοικτὴ ἢ πατρικὴ καὶ μητρικὴ ἀγκαλιά, πού τὸ περιμένει, σὲ ὅποια κατάντια καὶ ἂν ἔχει ὀδηγηθεῖ, γιὰτὶ ὡς γονεῖς, δὲν ἐπιτρέπεται ποτὲ νὰ «κλείσουμε» τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς μας στὸ παιδί μας.

Ἐπίσης, ἡ ἀγάπη τῶν γονέων δὲν πρέπει νὰ εἶναι **κτητικὴ**. Ὁ γονιός, πού ἐπιθυμεῖ γνήσια τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ του περισσότερο ἀπὸ τὴν κυριαρχία πάνω του, δημιουργεῖ μιὰ σχέση ἀρμονικὴ, ὅπου ἡ πραγματικὴ ἐλευθερία καὶ ἀγάπη βασιλεύει καὶ ὅπου σιγὰ-σιγὰ καὶ σταθερὰ τὸ νέο ἄτομο ἀνοίγει τὰ φτερά του γιὰ νὰ ἀνοιχθεῖ στὸν κόσμο τῆς ὑπευθυνότητος καὶ προόδου.

Ἡ ἄσκηση τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδιῶν ἐκ μέρους τῶν γονέων ὀφείλει νὰ συνδυάζει τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐθύνη. **Διότι ἀγάπη χωρὶς εὐθύνη ὀδηγεῖ στὴν ἀναρχία καὶ εὐθύνη χωρὶς ἀγάπη καταντᾷ καταπίεση.** Ὁ ὑγιῆς συνδυασμὸς ἀγάπης καὶ εὐθύνης ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα τὰ παιδιά νὰ ἐμπιστεύονται τοὺς γονεῖς καὶ ἡ ὑπακοή τῶν παιδιῶν πρὸς αὐτοὺς νὰ ἔρχεται ὡς ἀνταπόκριση στὰ δείγματα ἀγάπης καὶ ἐμπιστοσύνης ἐκείνων πρὸς αὐτά.

Ὁ Ἄπ. Παῦλος ξεπερνώντας τὶς ἀντιλήψεις καὶ πρακτικὲς τῆς ἐποχῆς του, ὅπου στὸ παιδί ἀπόλυτος κύριος ἦταν ὁ πατέρας, συμβουλεύει:

«Παιδιά, νὰ ὑπακοῦτε στοὺς γονεῖς σας, σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου... Κι ἐσεῖς πατέρες, μὴ φέρεστε στὰ παιδιά σας ἔτσι, ὥστε νὰ ἐξοργίζονται, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀνατρέφετε δίνοντάς τους ἀγωγή καὶ συμβουλές, ποὺ ἐμπνέονται ἀπὸ τὴν πίστη στὸν Κύριο».

(Ἐφ. 6, 1-4)

Ἰδιαιτέρως ἐκ μέρους τῶν γονέων πρέπει νὰ γίνῃ συνείδηση στὸ παιδί, ὅτι δὲν εἶναι «τὸ κέντρο τοῦ κόσμου», ὅτι ἔχει μόνο δικαιώματα. Νὰ τοῦ ὑπενθυμίζεται, καὶ πρακτικὰ νὰ πραγματοποιεῖται ἡ ἀνάληψη καὶ εὐθυνῶν, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία, καὶ νὰ ὑπενθυμίζεται ὅτι ἔχει καὶ ἐκεῖνο καθήκοντα καὶ ὑποχρεώσεις. Ὅτι ἀκόμη ὀφείλει νὰ ζεῖ στὸ «ἐμεῖς» καὶ ὄχι στὸ «ἐγώ», καὶ ὅτι καθήκόν του εἶναι νὰ σέβεται καὶ νὰ υπερασπίζεται καὶ τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων. Ὁ διάλογος μέσα στὴν οἰκογένεια εἶναι ἀπαραίτητος, καθὼς καὶ τὰ δείγματα ἐνδιαφέροντος τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιά. Εἶναι, δυστυχῶς, μιὰ πραγματικότητα ὅμως, ὅτι οἱ γονεῖς δὲν «μιλοῦν» μὲ τὰ παιδιά τους. Ἡ ὑπεραπασχόλησή τους καὶ ἡ μὴ οὐσιαστικὴ «συνάντηση» μὲ αὐτά, ἔχει ὀδηγήσει τοὺς γονεῖς νὰ ἀναπληρῶνουν αὐτὸ τὸ κενὸ μὲ τὶς παροχὲς «ἀντικειμένων» σ' αὐτά. Καὶ ὅμως ἔρχονται οἱ σχετικὲς ἐπιστημονικὲς ἔρευνες νὰ ἀποδείξουν πόσο λανθασμένη εἶναι αὐτὴ ἡ νοοτροπία καὶ τάση.

Γράφεται χαρακτηριστικὰ σὲ ἄρθρο:

«Οἱ γονεῖς ποὺ δὲν ἀφιερώνουν ἀρκετὸ χρόνο στὰ παιδιά τους, ἀλλὰ διαθέτουν πολλὰ χρήματα γι' αὐτά, μπορεῖ νὰ δείχνουν τὴν ἀγάπη τους ἀγοράζοντάς τους ἀκριβὰ παιχνίδια, ὑπολογιστές, στερεοφωνικὰ καὶ τηλεοράσεις. Οἱ εἰδικοὶ ὅμως προειδοποιοῦν, ὅτι αὐτὴ ἡ μορφή ἐκδήλωσης τῆς ἀγάπης διὰ μέσου τῶν ἀντικειμένων εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ἀνασταλτικοὺς παράγοντες γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς συναισθηματικῆς νοημοσύνης καὶ τῆς ἰκανότητος ἐνσυναίσθησης τοῦ παιδιοῦ. Τέτοιες ἐκδηλώσεις ἀγάπης μάλιστα ἐνδέχε-

ται νὰ ἐπηρεάσουν ἀρνητικὰ ἢ καὶ νὰ ὑπονομεύσουν τὴν μελ-
λοντικὴ ἐξέλιξη τῶν σημερινῶν παιδιῶν».

(«Διάλογος γιὰ τὸν Ἐγκέφαλο καὶ τὴ νόηση». Εὐγενίδειο Ἴδρυμα, σ. 52)

Ὁ χαρακτήρας τῆς ἀγωγῆς, πὺν ὀφείλουμε νὰ ἀσκήσουμε ἐμεῖς οἱ
χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀνθρωποκεντρικός, ἀλλὰ χριστοκεντρι-
κός. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἀγωγή ἀρχίζει καὶ τελειώνει στὴ Θεία Λειτουργία.
Ἐκεῖ τὰ παιδιὰ μαθαίνουν νὰ συναντοῦν, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς τους,
καὶ τοὺς ἄλλους, νὰ συνδέονται δὲ μὲ αὐτούς. Ἐκεῖ στὴν εὐχαριστιακὴ
σύναξη μαθαίνουν ἀκόμη, ὅτι εἶναι μέλη καὶ μιᾶς ἄλλης, εὐρύτερης οἰκο-
γένειας, τῆς Ἐνορίας τους, ὅπου ὁ καθένας προσφέρει τὰ χαρίσματά του
στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἄλλου γιὰ τὴν πρόοδο καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου.
Ἔτσι πραγματοποιεῖται σταδιακὰ καὶ ἡ ὁμαλὴ κοινωνικοποίηση τῶν νέ-
ων ἀνθρώπων καὶ συνειδητοποιεῖται σ' αὐτὰ ἡ ὑποχρέωση καὶ ἀνάγκη
συμμετοχῆς τους στὰ «κοινά».

Μέσα στὰ καθήκοντα τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιὰ εἶναι καὶ ἡ διακρι-
τικὴ καὶ ὑπεύθυνη προετοιμασία τους γιὰ τὸν γάμο καὶ τὴ δημιουργία
οἰκογένειας. Ἀπὸ τὴν παιδικὴ ἡλικία ὑποδεικνύουμε ὅτι εἶναι ἀπαραίτη-
τος ὁ σεβασμὸς τοῦ ἐνὸς φύλου πρὸς τὸ ἄλλο. Ὅτι δὲν ἰσχύουν ἄλλοι
κανόνες ὑπεύθυνης συμπεριφορᾶς γιὰ τὸν ἄνδρα καὶ ἄλλοι γιὰ τὴ γυναί-
κα. Κυρίως δὲ ὅτι ἡ δημιουργία οἰκογένειας ἀπαιτεῖ πνεῦμα θυσίας καὶ
ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης. Τὸ παράδειγμα μάλιστα τῆς σωστῆς συζυγίας τῶν
ἴδιων τῶν γονέων τους καὶ οἱ σχέσεις ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης τῶν μελῶν
τῆς ἴδιας τῆς οἰκογένειάς τους, θὰ ἀποβεῖ τὸ εὐστοχότερο μάθημα καὶ τὸ
ρεαλιστικότερο παράδειγμα γιὰ τὴ σωστὴ ἀντίληψη καὶ τοποθέτηση τῶν
παιδιῶν ἀπέναντι στὸν γάμο καὶ τὴν οἰκογένεια.

Συνάντηση τριῶν γενεῶν

Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καθήκοντα τῶν γονέων πρὸς τὰ παιδιὰ, ὁ ἴδιος ὁ Θε-
άνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός, ἀποδεχόμενος τὴν ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου
γιὰ τὴν τιμὴ, πὺν ὀφείλουν τὰ παιδιὰ στοὺς γονεῖς, καυτηριάζει τὴν ἀλ-
λοίωση, πὺν ἐπέφεραν καὶ σ' αὐτὴν τὴν ἐντολὴ οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλοίωση,
πὺν ἐπέτρεπε τὴν ἀδιοαφορία γιὰ τοὺς γονεῖς (Ματθ. 15, 4-6).

Ἡ ἐπίδειξη στοργῆς καὶ συμπαράστασης πρὸς τὴν «Τρίτη ἡλικία» εἶ-
ναι χρέος τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Εἶναι φυσικὰ κάτι, πὺν δὲν ἐπιβάλλεται
καὶ δὲν ἀπαιτεῖται, ἀλλὰ πηγάζει αὐθόρμητα ἀπὸ τὰ παιδιὰ πρὸς τοὺς
γονεῖς. Ἡ παρουσία τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γιαγιάς στὸ σπίτι τῶν παιδιῶν
τους, ἔστω καὶ ἂν δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μένουν κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια στέγη,

είναι σημαντική και για τους νέους και για τους ηλικιωμένους. Και τὸ νέο ἀνδρόγυνο μπορεῖ νὰ ἐξυπηρετεθεῖ, κυρίως ἔχοντας δικούς του ἀνθρώπους, πὸν μὲ τὴν παρουσία τους και μόνο θὰ προστατεύουν τὰ παιδιὰ τους, ἀλλὰ και οἱ ηλικιωμένοι θὰ αἰσθάνονται «χρήσιμοι» και ὅτι δὲν εἶναι «περιττοί», «ἄχρηστοι» και «ξοφλημένοι». Γι' αὐτὸ εἶναι λαμβανόμενες κάποιες ἀπόψεις, εὐτυχῶς στὴν πατρίδα μας δὲν ἀκούγονται συχνά, πὸν ὑποστηρίζονται και ἀπὸ τις δύο πλευρές. Συμφωνία π.χ. τῶν μελλονύμφων: «μακρυνὰ ἀπὸ τους δικούς σου και τους δικούς μου». Ἡ τῶν ηλικιωμένων, ἰδιαίτερος τῆς γιαγιάς: «Ἐγὼ μεγάλωσα τὰ παιδιά μου, δὲν ἀνακατεύομαι πλέον, θὰ ζήσω και ἐγὼ τὴ ζωὴ μου...». Και ὅμως πόσο σημαντική για ὅλους, και προπάντων για τὰ μικρὰ παιδιά τῆς οἰκογένειας, εἶναι ἡ διακριτικὴ και προσεγμένη παρουσία τοῦ παπποῦ και τῆς γιαγιάς στὴ ζωὴ τους!

Διαβάζουμε σὲ ἄρθρο τῆς ψυχολόγου Εὐθυμίας Κωνσταντινίδου, μὲ τὸν τίτλο: *«Μαθαίνοντας ἀπὸ τὴ γιαγιά μου»:*

«Ἐνας ἀπὸ τους ἀνθρώπους, πὸν ἔχω για πρότυπο εἶναι ἡ γιαγιά μου. Οἱ φίλοι μου και ἐγὼ πολλές φορές ἔχουμε θαυμάσει... τὴν ἐνεργητικότητά της και τὸ πόσο πολὺ δείχνει νὰ χαίρεται τὴ ζωὴ της. Ἡ εἰκόνα ... αὐτὴ μὲ βοήθησε νὰ δῶ καθαρὰ ὅτι ἡ ζωντάνια και ἡ νιότη δὲν εἶναι μόνο θέμα ἡλικίας... Κατάλαβα τους κανόνες πὸν ἀκολουθεῖ ἀθόρυμητα ἡ γιαγιά μου και ἔχει διατηρήσει τὰ νιάτα της μέχρι σήμερα: Γνωρίζει ποιά εἶναι τὰ πράγματα πὸν τῆς ἀρέσουν στὴν καθημερινή της ζωὴ και φροντίζει νὰ ἀσχολεῖται ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο μὲ αὐτά. Μὲ ἄλλα λόγια βάζει διαρκῶς στόχους ... και ἔτσι ἔχει διαρκῶς κάποιο κίνητρο ... Χαίρεται και μὲ μιὰ ἐπίσκεψη τῆς φίλης της, μὲ μιὰ ἐκδρομὴ, μὲ τὸ νὰ μαγειρέψει στὰ ἐγγόνια της τὸ ἀγαπημένο τους φαγητὸ και νὰ φᾶνε τὸ μεσημέρι μαζί... Μιὰ ἄλλη μυστικὴ της δύναμη εἶναι, ὅτι ἔχει δεχτεῖ τις ἀλλαγές πὸν ἦταν ἀναπόφευκτες στὴ ζωὴ της. Σέβεται αὐτὸ πὸν τις ἀπαγορεύει ἡ ὑγεία της, ἀλλὰ παράλληλα κάνει και ὅσα τῆς ἐπιτρέπει. Ἐπίσης, ἔχει δεχτεῖ τὴν ἐξέλιξη πὸν ἀναπόφευκτα ὑπάρχει στὴν κοινωνία. Αὐτὸ τὴν ἔχει βοηθήσει στὸ νὰ λειτουργεῖ καλύτερα, ἀλλὰ και νὰ κατανοεῖ τὸν τρόπο πὸν σκέπτονται τὰ ἐγγόνια της... Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἔχει καταφέρει (ὅσο και ἂν φαίνεται περίεργο) νὰ ἀκοῦμε τὴν γνώμη της μὲ εὐχαρίστηση και νὰ ἐπιδιώκουμε

μέ χαρά τή συντροφιά της. Ἔτσι ἐμεῖς παίρνομε ἀπό ἐκείνη τή σοφία καί ἐκείνη παίρνει ἀπό ἐμᾶς τή ζωντάνια».

(Περιοδικό Δήμου Ν. Ψυχικοῦ, ἐκδ. 1999)

Συνάντηση μέ τούς «ἄλλους»

Τελικό κριτήριο τῆς σωστῆς λειτουργίας τῆς οἰκογένειας εἶναι ἡ αὐτοπροσφορά της καί στοὺς «ἄλλους». Δηλαδή ἡ χριστιανική οἰκογένεια δέν περιορίζει τίς σχέσεις ἀγάπης καί ἐνδιαφέροντος μόνο στὰ μέλη της, ἀλλά ἐνδιαφέρεται καί γιά τόν «πλησίον». Ἡ θέση τοῦ Γάλλου ἄθεου ὑπαρξιστῆ Σάρτρ, ὅτι «ὁ ἄλλος εἶναι ἡ κόλασή μου», κλείνει «μισή ἀλήθεια», ἐπειδὴ πράγματι, σύμφωνα καί μέ τόν λόγο τοῦ Κυρίου, ἐάν τόν «ἄλλον» τόν δῶ ὡς ἀντικείμενο τῆς ποικίλης ἐκμετάλλευσης, τότε πράγματι γίνεται «ἡ κόλασή» μου. Ἐάν ὅμως στό πρόσωπό του «δῶ τόν Χριστό», ἐάν δηλαδή τοῦ συμπεριφερθῶ, ὅπως σέ ἀδελφὸ μέ εἰλικρινῆ ἀγάπη, τότε γίνεται «ὁ παράδεισός μου».

Ἡ πραγματική ἀγάπη εἶναι κοινωνική, γι' αὐτὸ ὁδηγεῖ στήν συνάντηση μέ τόν «ἀδελφόν», ἀνοίγεται δὲ ἀκόμη καί πρὸς τόν ἐχθρό. Σ' αὐτὸ ἀποβλέπει καί ὁ χριστιανικός γάμος. Νὰ μεταμορφώσει τὸ ἐγωκεντρικὸ «ἄτομο» σὲ «πρόσωπο», τὸ ὁποῖο βρῖσκεται σὲ ἀγαπητική ἐπικοινωνία μέ τὰ μέλη τῆς οἰκογένειας, ἀλλὰ καί μέ τόν συνάνθρωπο. Στὸν γάμο πραγματοποιεῖται μιὰ συνεργασία γιά τὸ «καλὸ» ὄχι μόνο τῶν δύο ἀνθρώπων, τοῦ ζευγαριοῦ, ἀλλὰ γιά τὸ «συμφέρον» ὄλων. Ἔτσι κατὰ τὴν τέλεση τοῦ Μυστηρίου τοῦ γάμου, ἡ Μάνα Ἐκκλησία, καί σ' αὐτὴ τὴν τόσο προσωπική στιγμή τοῦ ἀνδρογύνου, τοὺς ὑπενθυμίζει τὴν «ὑποχρέωσή» τους ἀπέναντι στοὺς «ἄλλους», μέσῳ τῆς εὐχῆς:

«Ἐμπλησον τοὺς οἴκους αὐτῶν σίτου, οἴνου καί ἐλέου καί πάσης ἀγαθοσύνης, ...ἵνα πᾶσαν ἀντάρκειαν ἔχοντες περισσώσῃσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν».

Ἀκολουθώντας ἡ χριστιανική οἰκογένεια αὐτὲς τίς θεόδοτες καί πραγματικά «συμφερούσες» ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας, ἔρχεται ὅπωςδήποτε σὲ ἀντίθεση μέ τίς ἀρχές τοῦ χωρὶς Θεοῦ κόσμου μας. Καθῆκον της ὅμως εἶναι νὰ μὴ προσαρμοσεῖ στὶς τρέχουσες καί ἐφήμερες νέες κοινωνικὲς συνθῆκες, ἀλλὰ νὰ μένει σταθερὴ στὶς ἀξίες καί τοὺς θεσμούς, πού ἡ παρουσία τοῦ ἴδιου τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ φανέρωσε στήν ἀνθρωπότητα.

Καί εἶναι ἀδιαμφισβήτητη ἀλήθεια, ὅτι μέσα στὸν κόσμο τῆς μοναξιάς καί τῆς διαίρεσης, τῶν χωρισμῶν καί τῶν συγκρούσεων, τοῦ πάθους

καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ, ὁ χριστιανικὸς γάμος καὶ ἡ οἰκογένεια καταλύει τὶς ἐγωκεντρικὲς δυνάμεις καὶ προσφέρει πρότυπο ἁρμονικῆς συνύπαρξης καὶ ἀγαπητικῆς κοινωνίας. Γι' αὐτὸ καὶ ἀναδεικνύεται ἡ Οἰκογένεια «ὁ μικρὸς ἐπίγειος παράδεισός» μας, πρόγευση δὲ καὶ ἀρραβῶνας τοῦ αἰώνιου παραδείσου, τῆς ἀγαπητικῆς δηλαδὴ κοινωνίας-ἐπικοινωνίας ὅλων τῶν λογικῶν ὄντων, καὶ αὐτῶν μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεὸ μας, τὸν Θεὸ τῆς καταλλαγῆς καὶ ἀγάπης.

